

Przystanek historia

<https://przystanekhistoria.pl/pa2/tematy/tajne-sluzby/68898,Korea-Polnocna-pod-koniec-lat-80-XX-wieku-w-raportach-wywiadu-wojskowego-PRL.html>

ARTYKUŁ

Korea Północna pod koniec lat 80. XX wieku w raportach wywiadu wojskowego PRL

OKRES HISTORYCZNY

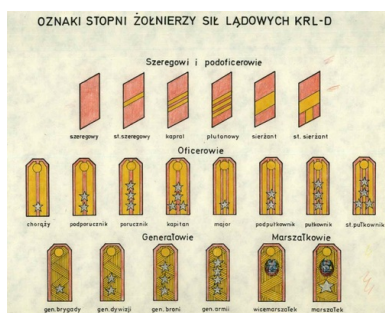
(1980-1990) Epoka Solidarności

Autor: RAFAŁ LEŚKIEWICZ 02.06.2020

Od wielu lat, co kilka tygodni czasem miesięcy oczy całego świata zwracają się w stronę jednego z ostatnich bastionów współczesnego totalitaryzmu – Korei Północnej. Militarne aspiracje nieobliczalnego Kim Dzong Una spędzają sen z

powiek przywódcom największych potęg współczesnego świata.

Pewnym światłem w tunelu, nadzieją na zmianę postawy północnokoreańskiego dyktatora były deklaracje i ustalenia podjęte podczas zorganizowanych spotkań prezydenta USA Donalda Trumpa i Kim Dzong Una. Pierwsze ze spotkań miało miejsce w Singapurze, 12 czerwca 2018 r. Drugie odbyło się 27 lutego 2019 r. w Hanoi podczas szczytu denuklearyzacyjnego. Do trzeciego ze spotkań, doszło w strefie zdemilitaryzowanej w Panmunjomie 30 czerwca 2019 r. Mimo wielu deklaracji i oczekiwań zmian w relacjach światowych mocarstw z Koreą Północną, żadne ze spotkań nie doprowadziło do przełomu.

Oznakowania

północnokoreańskich stopni
wojskowej (źródło: IPN)

Najbardziej strategiczna gałąź państwa

Przyglądając się dyskusji na temat siły militarnej Korei Północnej warto sięgnąć do dokumentów i spróbować odpowiedzieć sobie na pytanie, jaka jest geneza tego potencjału.

Kulminacja dyskusyjnie rozumianego rozwoju militarnego Korei przypadła na końcówkę lat 80. XX wieku. Wówczas – nie zważając na trawiący kraj kryzys, wszechobecny głód i biedę – inwestowano w najbardziej strategiczną gałąź państwa, tzn. w rozbudowę

i wyposażenie armii.

Intensywne inwestycje w armię północnokoreańską czyniono od początku lat 70. ubiegłego wieku. Kulminacja dyskusyjnie rozumianego rozwoju militarnego Korei przypadła na końcówkę lat 80. XX wieku. Wówczas – nie zważając na trawiący kraj kryzys, wszechobecny głód i biedę – inwestowano w najbardziej strategiczną gałąź państwa, tzn. w rozbudowę i wyposażenie armii.

Oczywiście nie jest łatwo ocenić stan posiadania północnokoreańskiej armii ze względu na trudność dostępu do dokumentów. Ciekawym źródłem wiedzy o zagadnieniach militarnych są dokumenty pochodzące z archiwów Instytutu Pamięci Narodowej. Znajdują się tu m.in. akta komunistycznego wywiadu wojskowego.

W oczach wywiadu wojskowego PRL

Analizy przygotowywane przez Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, który miał w stolicy kraju Phenianie (obecnie Pjongjangu) swoją placówkę wywiadowczą zbierającą chociażby informacje o tym, jaki jest potencjał militarny Korei, a także jak były rozmieszczone jednostki wojskowe i jakim dysponowały arsenałem, stanowią wartościowe źródło wiedzy dla tych wszystkich, którzy interesują się armią północnokoreańską.

Analizy przygotowywane przez Zarząd II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, który miał w stolicy kraju Phenianie (obecnie Pjongjangu) swoją placówkę wywiadowczą, stanowią wartościowe źródło wiedzy dla wszystkich, którzy interesują się armią północnokoreańską.

Informacje zawarte w tych aktach komunistycznego wywiadu pochodziły z bardzo dobrych źródeł tj. od oficerów polskiej armii współpracujących na miejscu, w Korei, z armią tego kraju, mając przy tym dostęp do dokumentów, jak również bywając w konkretnych, opisywanych w raportach, jednostkach wojskowych.

Wobec niezwykle skromnych współczesnych materiałów wywiadowczych dotyczących Korei Północnej,

zachowane akta komunistycznego sojusznika tego kraju, jakim była Polska jeszcze 30 lat temu, mająca wewnątrz Korei swoją aktywną placówkę dyplomatyczną, dają miarodajne wyobrażenie o stanie armii i jej wyposażeniu w niedalekiej przecież przeszłości.

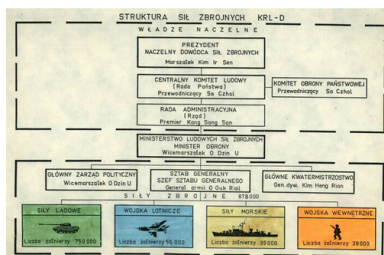
Struktura i potencjał sił zbrojnych KRLD

W strukturze organizacyjnej sił zbrojnych Korei Północnej na ich czele stał, co oczywiste, Kim Ir Sen. Był jednocześnie Przewodniczącym Komitetu Wojskowego Komitetu Centralnego Partii Pracy Korei.

Liczebność regularnych, stojących pod bronią w gotowości operacyjnej, sił zbrojnych Korei Północnej kształtowała się na poziomie blisko 900 tys. żołnierzy, z czego prawie 40 tys. stanowiły wojska wewnętrzne. Uwzględniając rezerwistów, cała armia osiągała imponującą liczbę ok. 4 mln wojska. W tym okresie populacja kraju wynosiła ok. 20,5 mln mieszkańców.

Komitet ten składał się z Przewodniczącego oraz 18 członków, w tym 10 czynnych wojskowych, 7 emerytowanych oraz syna Kim Ir Sena, Kim Dzong Ila. Za politykę obronną odpowiadał Komitet Obrony Państwowej z jej Przewodniczącym. Na poziomie rządowym za wojsko odpowiadał minister ludowych sił zbrojnych, wspierany przez czterech zastępców. Oczywiście w strukturze armii funkcjonowało również stanowisko Szefa Sztabu Generalnego wraz ze swoimi dwoma zastępcami, z których jeden odpowiadał za wywiad wojskowy.

Kim Ir Sen rujnując swój kraj gospodarczo inwestował w siły zbrojne. Pod koniec lat 80. XX wieku na cele militarne przeznaczano łącznie 10% całego produktu krajowego brutto (czyli ponad 4 mld. dol.). Zasadniczo jednak, mimo proporcjonalnie dużych w stosunku do całego budżetu inwestycji w armię, siły zbrojne Korei były liczne, ale niezbyt nowoczesne. Potencjał zbrojny wyglądał liczbowo na bardzo duży.

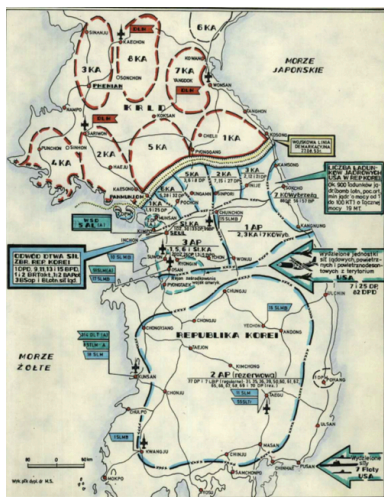

Struktura sił zbrojnych Korei Północnej (źródło: IPN)

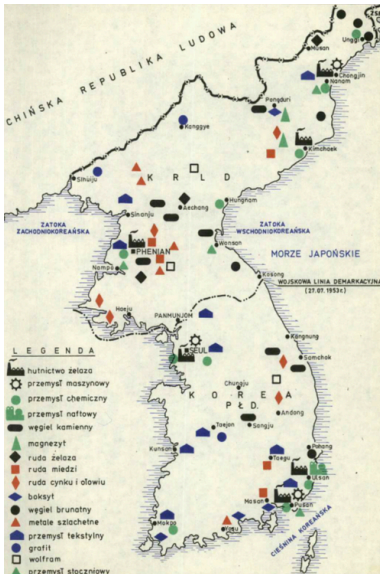
Łącznie, liczebność regularnych, stojących pod bronią w gotowości operacyjnej, sił zbrojnych Korei Północnej kształtowała się na poziomie blisko 900 tys. żołnierzy, z czego prawie 40 tys. stanowiły wojska wewnętrzne. Uwzględniając rezerwistów, cała armia osiągała imponującą liczbę ok. 4 mln wojska. Warto wspomnieć, że w tym okresie populacja kraju wynosiła ok. 20,5 mln. mieszkańców.

Na siły zbrojne czyli Koreańską Armię Ludową składały się wojska lądowe, powietrzne, obrony powietrznej kraju, marynarka wojenna i wojska wewnętrzne. Największą liczbowo składową KAL były wojska lądowe, liczące ok. 750 tys. żołnierzy. W ich skład wchodziły 3 sztaby armii, 8 korpusów armijnych, 34 dywizje piechoty, 2 dywizje pancerne, 5 dywizji zmechanizowanych, 9 samodzielnych brygad piechoty, 7 samodzielnych brygad pancernych, a także brygada rakiet operacyjno-taktycznych.

Jeśli chodzi o wyposażenie sprzętowe to było wśród niego prawie 3,5 tys. czołgów i 1140 transporterów opancerzonych. Artyleria składała się z 4650 dział i haubic. Na wyposażeniu było ponadto 2000 wyrzutni rakiet i 54 wyrzutnie rakiet taktycznych typu ziemia-ziemia o zasięgu do 70 km. Wśród innego sprzętu wojskowego znajdowało się 3300 dział przeciwpancernych, 11 tys. moździerzy a także 8 tys. dział przeciwlotniczych.

Rozmieszczenie sił zbrojnych Korei Północnej, Korei Południowej i wojsk amerykańskich na półwyspie koreańskim wg stanu z połowy 1987 r. (źródło: IPN)

Rozmieszczenie surowców strategicznych i głównych ośrodków przemysłowych na półwyspie koreańskim (źródło: IPN)

Siły powietrzne liczyły 55 tys. żołnierzy, w tym 3 eskadry bombowców, 10 eskadr myśliwsko-bombowych, 12 eskadr myśliwców, a także lotnictwo transportowe. Dodatkowo, w skład ochrony przeciwlotniczej wchodziły 4 brygady rakiet przeciwlotniczych, jak również dywizjony i samodzielne baterie dział przeciwlotniczych.

Jeśli chodzi o wyposażenie w samoloty, to siły powietrzne KRLD posiadały ok. 800 maszyn bojowych i 179 śmigłowców. Oczywiście wszystkie produkcji ZSRS (Ił-28; Su-7; MIG-15/17; MIG-19; MIG-21).

Z kolei marynarka wojenna Korei

Północnej dysponowała 35 tys. żołnierzy zorganizowanych w dwie floty (tzw. wschodnią i zachodnią). W sumie obie one posiadały 450 okrętów bojowych, a wśród nich 20 okrętów podwodnych, 4 fregaty, 30 kutrów rakietowych, 32 okręty patrolowe, 182 kutry torpedowe, 163 kutry artyleryjskie i 18 okrętów desantowych.

Rozmieszczenie sił powietrznych według wywiadu PRL wyglądało następująco: 13 dużych baz lotniczych i prawdopodobnie 30 mniejszych, rozmieszczonych w pobliżu strefy zdemilitaryzowanej.

Z kolei marynarka wojenna Korei Północnej dysponowała 35 tys. żołnierzy zorganizowanych w dwie floty (tzw. wschodnią i zachodnią). W sumie obie one posiadały 450 okrętów bojowych, a wśród nich 20 okrętów podwodnych, 4 fregaty, 30 kutrów rakietowych, 32 okręty patrolowe, 182 kutry torpedowe, 163 kutry artyleryjskie i 18 okrętów desantowych.

Ostatnim ogniwem północnokoreańskich sił zbrojnych były wojska wewnętrzne – zajmowały się one głównie ochroną budynków urzędów centralnych i gospodarczych oraz patrolowaniem wybrzeża.

Do dzisiaj z olbrzymim prawdopodobieństwem można założyć, że zasadniczy zrąb siły uderzeniowej wojsk Korei Północnej opiera się na strukturach utrwalonych w latach 80 ub. wieku. Jedyne co się zmieniło i to w sposób diametralny – to broń o charakterze nuklearnym, która jest obecnie ewidentnym straszakiem wobec największych potęg współczesnego świata.

COFNIJ SIĘ